

Συν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΔ'.
ΑΡΙΘ. -1

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1904

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Διδυμοτεῖχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλας καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

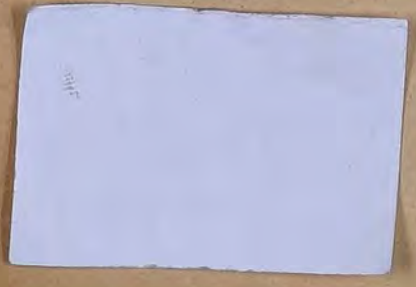
Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἐν τοῖς Πατριαρχείοις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Σκέψεις περὶ τῆς γλώσσης τοῦ θεοῦ κηρύγματος—Νεοελληνικῆς βιβλιογραφίας ἀνάλεκτα—Νομολογία τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου—Στατιστικά ἐιδήσεις περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σωμάτων, ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων—Νέα βιβλιοθήκη κτλ.—Δικαστικά ἀγγελίαι.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 1904 ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

Μετὰ τῆς νενομισμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐωρτάσθη ἡ α' τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 1904 ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Κατὰ τὴν παραμονὴν αὐτοῦ, ἡμέραν τετάρτην, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, συγχχοροστατησάντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν. —Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν πάντες οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς κατὰ πρῶτον ἀνελθόντες εἰς τὴν αἰθούσαν

τῶν πατριαρχῶν ὑπέβαλον τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχει τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς, καὶ εἶτα πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, προσφωνήσαντος τοῦ ἔλλογ. διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Ἰωάννου Τανταλίδου, καὶ ἀντιφωνήσαντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ὃς ἐξῆρε διὰ βραχέων τὸ πολύτιμον ἅμα καὶ ἀπαραίτητον τῆς συμπράξεως κλήρον καὶ λαοῦ εἰς εὐδωσιν καὶ προκοπὴν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων, καὶ ἐξέφρασεν ἐν τέλει τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους ἐπὶ τῇ προθύμῳ συνδρομῇ, ἣν παρέχουσιν εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ εὐόρκως καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἐκτελεροῦντες τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Εἶτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐνὶ ἐκάστῳ ἀσπαζομένῳ τὴν δεξιὰν Αὐτῆς ἐπέδωκε τὰ εἰθισμένα μανδήλια ἐκ μετάξης.

Τῇ ἐπαύριον, πέμπτη, μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν, χοροστατοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ συγχχοροστατούντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν Γάνου καὶ Χώ-

МЕЧНИКОВА

ρας, Δυρραχίου καὶ Κώου, πολυπληθεστάτου δὲ παρισταμένου εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, καὶ τινων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, οἱ ἐν τῷ ναῷ παραστάντες ἀρχιερεῖς καὶ σύμβουλοι ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Συνοδικοῦ καὶ ὑπέβαλον τὰς συγχαρητηρίους ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει εὐχὰς δεξάμενοι ὡς δῶρα τὰ εἰθισμένα μανδήλια.

Καθ' ἅπασαν δὲ τὴν ἡμέραν ἡ Α. Θ. Π. ἐδέχετο πλείστας συγχαρητηρίους ἐπισκέψεις. Ἐπεσκέψαντο δὲ Αὐτὴν αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Α. Λαχωβάρης, ὁ ἐπιτετραμμένος τοῦ Μαυροβουνίου κ. Ματάνοβιτς, ὁ σύμβουλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας κ. Βάψτ, ὁ Α' διερμανεὺς τῆς αὐστριακῆς κ. Όττο, ὁ σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πανιερ. μητροπολίτης Σταυρουπόλεως κ. Ἀπόστολος μετὰ τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν συροχαλδαίων, ὁ τοποτηρητὴς τῆς ἀρχιεραβινείας, οἱ ἐπίτροποι τῶν ἁγίων τόπων, αἱ ἐφορεῖαι τῶν σχολῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν ναῶν, τὰ προεδρεῖα διαφόρων συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, καὶ πᾶν πολλοὶ βαθμοῦχοι καὶ λογάδες τοῦ Γένους — ὁ Μ. βεζύρης, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ μεγιστάνες τοῦ κράτους συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. πέμψαντες τὰ ἐπισκεπτήρια αὐτῶν ὡς καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῆς Γερμανίας, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἀμερικῆς Ἰσπανίας καὶ Σερβίας.

Οἱ ἐν ταῖς Πριγκιπονήσοις σχολάζοντες πατριάρχαι, καὶ οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, οἱ σεβασμ. μητροπολίται Πετρούπολεως καὶ Ἀθηνῶν, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου μετὰ τῆς ἐν Καίρῳ σιναϊτικῆς συνάξεως, οἱ μητροπολίται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τινες τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἡγούμενοι μονῶν τινων, κοινότητες ἐν ἀλλοδαπῇ, ἀνώτατοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. καὶ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους, οἱ μὲν ἐγγράφως, οἱ δὲ τηλεγραφικῶς, εἰς οὓς ἀπῆντησεν ἡ Α. Θ. Π. — Τινὰ τῶν συγχαρητηρίων τούτων ἐκδίδονται κατωτέρω.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Καταρτισμὸς Ἰ. Συνόδου.—Χθὲς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπανελάβε τὰς ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ δωδεκαμήρου διακοπείσας ἐργασίας αὐτῆς. Κατὰ

τὴν συνεδρίαν δὲ ταύτην, ἀφοῦ κατὰ πρότον ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν αἱ συνήθεις ἐπὶ τῷ ἀρξαμένῳ νέῳ ἔτει εὐχαὶ, ἐγένετο, συμφδὰ τοῖς Ἑθν. Κανονισμοῖς, ὁ καταρτισμὸς τῆς Ἱ. Συνόδου ἰδιὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀποχωροῦσι, συμπληρώσαντες τὴν συνοδικὴν αὐτῶν διετὴ περίοδον ἑπτὰ μέλη· ἤτοι οἱ σεβασμ. μητροπολίται τέως Νεοκαισαρείας καὶ νῦν Θεσσαλονίκης Ἀλέξανδρος μεταβὰς ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, Ἰκονίου Ἀθανάσιος, Σμύρνης Βασίλειος, Ἐάνθης Ἰωακείμ, Βοδενῶν Νικόδημος, Ἡλιουπόλεως Ταράσιος καὶ Καλλιουπόλεως Ἱερώνυμος, ὧν εἰς ἀντικατάστασιν προσεκλήθησαν, κατὰ τὸ συνταγματικόν, ἐκ μὲν τῆς Α' στήλης οἱ σεβασμ. Νικομηδείας κ. Φιλόθεος, Ρόδου κ. Ἰωακείμ καὶ Σερρών κ. Γρηγόριος, ἐκ τῆς Β' οἱ σεβασμ. Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνος καὶ Δυρραχίου κ. Προκόπιος, καὶ ἐκ τῆς Γ' οἱ σεβ. Ἐλευθεροπόλεως κ. Πανάρετος καὶ Κρήνης κ. Θεόκλητος.

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον.—Ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ὥρισεν ὡς ἡμέρας συγκλήσεως συνεδρίων τῶν κατοίκων τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς ἐκλογὴν μὲν ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν τὴν 25 ἰανουαρίου, ἐκλογὴν δὲ ἐφορειῶν καὶ ἐπιτροπῶν τὴν 1 φεβρουαρίου.

Μητρόπολις Κυζίκου.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου προσεκλήθη ὡς ἱεροκῆρυξ καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Περάμῳ ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Δαμασκηνὸς Μοσχόπουλος, ἐκ τῶν ἀρχαίων τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, ἄλλοτε δὲ γραμματεὺς τῆς πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τελευταῖον διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς ἐν Καισαρείᾳ Ροδοκανακείου σχολῆς.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—ὑποβλήθωντος ἐσχάτως τῇ Ἐκκλησίᾳ παραπόνων ἐκ μέρους μερίδες τινὸς ὀρθοδόξων τῆς πόλεως Σαράντα-Ἐκκλησιῶν κατὰ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀνθίμου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνετείλατο τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλῳ ὅπως, τὰς δεούσας περὶ τοῦ τῶν παραπόνων ὑποστατοῦ ποιούμενος ἐξετάσεις ἀναγγεῖλῃ τὸ πόρισμα τῶν ἐξετάσεων τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βασίλειος

ἀπέστειλεν ἐντεῦθεν πρὸς τὸν ὀρθόδοξον εὐσεβῆ κληρὸν καὶ λαὸν τῆς Σμύρνης ποιμαντικὴν ἐπιστολὴν, εὐχόμενος ἐπὶ ταῖς κοσμοχαρμοσίαις ταύταις ἐορταῖς καὶ προτρέπων εἰς ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁμόνοιαν, ἐκφράζων δὲ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ὅτι πιστῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὸ εὐσεβὲς αὐτοῦ ποίημα ἐκπληροῖ τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Διδάσκαλοι διδασκόμενοι.—Γνωστοῦ γενομένου πρὸ τινος τῇ Ἑκκλησίᾳ ὅτι ἐν ταῖς νήσοις Καρπάθου καὶ Κασσῶ, κατὰ συνήθειαν οὐ καλῶς ἔχουσιν, οἱ διδάσκαλοι ἐπιδιώκουσι καὶ τὴν ἐν τοῖς κοινοτικῶς πράγμασιν ἀνάμixin, εἴτε λαμβάνοντες ἐνεργὸν μέρος εἰς δημαρεσίας εἴτε ὑποβάλλοντες ὑποψηφιότητα ἐν ὑπουργίμασι δημοσίαις, οἷον τὸ τοῦ μικτάρη καὶ τὰ παραπελάσια, ἢ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε ν' ἀπολυθῇ πρὸς τὰς δημογεροντίας τῶν δύο τούτων νήσων ἢ κατάλληλος ἐπιστολὴ, πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀγνοούντων ὅτι ὁ διδάσκαλος ὀφείλει ν' ἀπέχη συστηματικῶς πάσης ἀναμίξεως εἰς ἐκλογὰς κοινοτικὰς καὶ ὑποθέσεις ὁμοίας φύσεως, ἐμπράκτως διδάσκων καὶ τοὺς μὴ τυχόντας πνευματικῆς ἀναπτύξεως ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ πασαν ἀφορμὴν δυναμένην νὰ γεννήσῃ ἔριδας καὶ διαμάχας μεταξὺ χριστιανῶν ὀφειλόντων ν' ἀγαπῶσιν ἀλλήλους.

Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον.—Τῇ π. τετάρτῃ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος ἐν συνοδίᾳ τοῦ βοηθοῦ τοῦ γραφείου τοῦ καπουκεχαγιᾶ κ. Σ. Κωνσταντινίδου μεταβάς εἰς τὸ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον διηρμήνευσε τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τοῦ οἰκουμένου πατριάρχου τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Μαλαχίᾳ ἐπὶ ταῖς παρ' αὐτοῖς ἀγομέναις (τῇ 6 τρ.) σептаῖς ἐορταῖς Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων.

Ροδοκανάκειος Ἱερατικὴ Σχολὴ.—Διευθυντὴς τῆς ἐν Καισαρείᾳ Ροδοκανακείου ἱερατικῆς σχολῆς προσεκλήθη ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Παρθένιος Φωτιάδης, τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου καὶ πρῶτον ἀρχιδιάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Σμύρνης.

Ὄνοματικαὶ ἐορταί. Τῇ πέμπτῃ ἦγον τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίται Σμύρνης καὶ Βελεργιάδων, οὓς ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο αὐτοπροσώπως τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη τῷ ἐορτάζοντι μητροπολίτῃ Ἀγχιάλου. Ὡσαύτως τῇ τε-

τάρτῃ, ἐορτῇ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Κασσανδρείας, ἐπίσης δὲ τῶν ὁμογενῶν Γιάγκο βέη Ἰωαννίδου, μέλους τοῦ Δ.Ε. Μ. Συμβουλίου, Ι. Βιθυνοῦ, Ι. Μαμπούλου, Ι. Χατζοπούλου, Ι. Χότζη, Ι. Κασνέλλη, Ι. Χαριτωνίδου, Ι. Σιώτου ἱατροῦ, Ι. Καστέλλη, καὶ τῶν ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων Ι. Χλωροῦ κ. Ι. Σταυρίδου, ἀγόντων τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τοῖς μὲν διὰ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων τοῖς δὲ τηλεγραφικῶς. —Διὰ τοῦ ἱερολογ. Δευτερεύοντος τοῖς κκ. Βασ. Μυστακίδῃ καὶ Βασ. Ἐλευθεριάδῃ ἐορτάζουσι τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους.

Ἐπισκέψεις.—Τῷ σαββάτῳ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Αὐστρουγγαρίας,

Ἀντεπισκέψεις.—Πρὸς πάντας τοὺς ἐπισκεψαμένους ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπέδωκε τὰς ἐπισκέψεις διὰ τῶν ἀρμοδίων κληρικῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων, αὐτοπροσώπως δὲ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας, καὶ τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας Γάνου καὶ Χώρας καὶ Δυρραχίου.

Κληρικὸι σπουδασταὶ ἐν Εὐρώπῃ.—Ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς συμπληρώσας ἱερολογ. διάκονος κ. Γερμανὸς Στρινόπουλος ἐξέδωκε τύποις διατριβὴν ἀξίαν λόγου, ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει αὐτοῦ ὡς διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἡ διατριβὴ ἐξετάζει τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας τοῦ Ἰππολύτου, ἐν 6 κεφαλαίοις μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, ἅτινά εἰσι 1) ἡ σημερινὴ θέσις τοῦ περὶ Ἰππολύτου ζητήματος· 2) ὁ Θεὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ δημιουργήματα αὐτοῦ· 3) ἡ περὶ Λόγου διδασκαλία· 4) ἡ περὶ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἁγίας Τριάδος διδασκαλία· 5) χριστιανικαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι τοῦ Ἰππολύτου καὶ τῶν πολεμίων αὐτοῦ· 6) ἡ σχέσις τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰππολύτου πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. Τὸ ὅλον ἔργον, εἰς 57 σελίδας συνήθεις ἐκτεινόμενον, ἔχον ὑπ' ὄψιν ἔργα τοῦ Γίζελερ, τοῦ Χάρνακ, καὶ κυρίως τοῦ πολλοῦ Δοίλιγγερ, δεικνύει ὅτι ὁ ἱερολ. κ. Στρινόπουλος ἐποιήσατο καὶ μελέτας ἰδίως, εὐοίωνον μέλλον τῇ ἐπιστήμῃ προμνόμενος.

Ἁγίον Ὅρος.—Κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους ἐν Ἁγίῳ Ὄρει γενόμενας ἐκλογὰς ἐπιτρόπων καὶ συμ-

βούλων ἐν ἰδιορρυθμοῖς καὶ κοινοβιακαῖς αὐτόθι μοναῖς, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν μονῶν παρὰ τῇ ἱερᾷ Κοινό- τητι, ἀνεδείχθησαν τῶν ἐξῆς ἱερῶν μονῶν. **Βατοπαι- δίου**—ἐπίτροποι, πρῶτος, προηγούμενος Ἀνθιμος, δεύτερος (ὁ ταμίης), γέρον Γρηγόριος· δικαίως προηγού- μενος Τιμόθεος. Ἀντιπρόσωπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνάξει προηγούμενος Γερμανός, ὁ γραμματεὺς τέως, ὃν ἀντι- κατέστησεν ὁ γέρον Ἀρχάδιος ἱεροδιάκονος.—**Παντο- κράτορος**· ἐπίτροποι, πρῶτος, ἀρχιμανδρίτης Θεό- κλητος, προηγούμενος Χρυσόστομος, δεύτερος. Ἀντι- πρόσωπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνάξει γέρον Συνέσιος.—**Ξηροποτάμου**· ἐπίτροπος, πρῶτος, προηγούμενος Ἀνθιμος, προηγούμενος Εὐδόκιμος, δεύτερος.—**Ζω- γράφου**· ἐπίτροποι, ἱερομόναχος Μηνᾶς, πρῶτος, δεύ- τερος, Δαυὶδ ἱερομόναχος. Ἀντιπρόσωπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνάξει γέρον Νεκτανχὴλ.—Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν δια- τρέβει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἀδείξας τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μο- νῆς καὶ χάριν ὑποθέσεων αὐτῆς, ὁ ἱερολογ. γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἱβήρων καὶ πρῶην ἀρχιγραμμα- τεὺς τῆς ἱερᾶς Κοινοῦτητος κ. Ἰωκκείμ μοναχὸς Ἱβη- ρίτης.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῇ χθесινῇ συνεδρίᾳ τῆς Ι. Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ συγχάροντος τῇ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει καὶ ἕτερον τοῦ αὐτοῦ ἀνκοινοῦντος ὅτι ἀποδίδει τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν ἀγιοτα- φικὴν ἀδελφότητα πέρυσι γενόμενον ἄτοκον δάνειον τῶν τριῶν χιλιάδων λιρῶν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

ΤΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

Παναγιώτατε, σεβασμιώτατε καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ· τὴν φί- λην ἡμῶν καὶ γερασμίαν αὐτῆς παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν. Ἐπὶ τῇ αὐρίον ἀγομένη μεγάλῃ καὶ σωτηρίῳ εορτῇ τῆς ἐνανθρωπή- σεως τοῦ Θεοῦ καὶ λυτρωτοῦ ἡμῶν καὶ σύμπαντος τοῦ ἀνθρω- πίνου γένους Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀδελφικὸν καθήκον ἐκπληροῦν- τες, προαχόμεθα συγχαρῆναι καὶ τῷ παναγὰθῳ Θεῷ εὐχρηστῆ- ναι ὅπως ἀξιοῖ τὴν γερασμίαν αὐτῆς θειοτάτην παναγιότητα εορτάζειν τὴν κοσμοσωτήριον καὶ ἀγίαν ταύτην εορτὴν ἐπὶ πλεῖστα ὅσα ἔτη ὑγιῶς, εὐφροσύνης καὶ εὐδαιμόνων ἐπὶ τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου θρόνου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τε μητρὸς ἡμῶν ἀγίας Ἐκκλησίας, ἧς τοὺς οἰακας εὐκλεῶς ἰθύνει, καὶ τοῦ εὐ-

σεβοῦς ἡμῶν γένους. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις κατασπαζόμενοι καὶ αὐθις αὐτὴν ἐν φιλήματι ἀγίῳ, διατελούμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης

Ἐν Πέραν, τῇ 24 δεκεμβρίου 1903

Τῆς ὑμετέρας γερασμίας καὶ
θειοτάτης παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλος πρόθυμος

Ο ΠΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΣ.

Ἀντιγόνη (διὰ Χάλκης), 25 δεκεμβρίου, 3 μ. μ.

Συγχαίροντες γερασμίᾳ αὐτῆς Παναγιότητι ἐπὶ πανσέπτοις εορταῖς τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξαιτούμεθα ὅπως ἡ θεία αὐτοῦ χάρις διατηρῇ αὐτὴν ἐδραϊάν ἐπὶ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον δωρουμένη ἅμα αὐτῇ τὸ νέον ἔτος αἴσιον καὶ εἰρηνικὸν τῇ τε Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡμῖν πᾶσι.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Χάλκη, 25 δεκεμβρίου, 9 μ. μ.

Καίπερ κλινήρης, οὐδὲν ἥττον θερμὰ διαβιβάζομεν συγχαρη- τήρια ἐπὶ σεπταῖς εορταῖς καὶ εὐχὰς ἐγκαρδίους ὑπὲρ υγείας καὶ μακροβιότητος ὑμετέρας Παναγιότητος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Νεοχώριον, 24 δεκεμβρίου, 3 μ. μ.

Ἐπὶ κοσμοσωτήριαις εορταῖς καὶ νέῳ ἔτει συγχαίροντες εὐ- χόμεθα ὑμέτεραν Παναγιότητα διέρχεσθαι ἔτη πάμπολλα εὐ- κλεῶς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Χάλκη, 25 δεκεμβρίου, 10,30' πρωίας.

Ἐπὶ θείαις εορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως συγχαίρων ἀδελφικῶς εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀλεξάνδρεια, 1 ἰανουαρίου 1904, 9 πρωίας.

Πάσης χάριτος μεστὴν δαφιλευθεῖν ὑμέτερά γερασμίᾳ Πανα- γιότητι νέον ἔτος, ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΦΩΤΙΟΣ.

Σερράγεβον, 1 ἰανουαρίου 1904, 1,45' μ. μ. (σλαωνιστὶ)

Ἐξ ὀνόματος τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ συγχαίρω ἐγκαρδίως ὑμέτερά Παναγιότητι ἐπὶ νέῳ ἔτει. Εἰς- πολλὰ ἔτη δέσποτά.

ΒΟΣΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

(αὶ τελευταῖαι 4 λέξεις ἐλληνιστὶ)

Ἄθως, 1 ἰανουαρίου 1904, ὥρ 1 μ. μ.

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ σωτηρίου ἔτους ὑποβάλλοντες συγχαρη- τήρια, ἀπεκδεχόμεθα εὐχὰς καὶ εὐλογίας ὑμετέρας Παναγιότητος.

ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ καὶ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ.

Σάμος, 25 δεκεμβρίου, 9 πρωίας.

Τὰς ἀγίας εορτάς πανηγυρίζοντες εὐχόμεθα τῇ ὑμέτερά Παναγιότητι ἵνα ὁ Ὑψιστος καταξιοῖ αὐτὴν εορτάζειν ἐπὶ πολλὰς ἐνιαυτῶν περιόδους ἐν υγείᾳ καὶ πνευματικῇ ἀγαλλιά- σει.

ΗΓΕΜΩΝ ΣΑΜΟΥ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἐν τινι προηγουμένη μελέτῃ ἀνεπτυξάμεν συντόμως ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ εἰδῶν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐξ ἄλλης ἀπόψεως ὀλίγα τινὲς σκέψεις δὲν θὰ ἦσαν ἰσως ἀπὸ σκοποῦ.

Παρατηρεῖται πολλάκις ὅτι οἱ κηρύττοντες ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἁμβωνος μεταχειρίζονται γλῶσσαν καὶ φρασολογίαν ὅλως ἀκατάληπτα τῷ κοινῷ λαῷ. Λέξεις ἐξεζητημέναι καὶ σπάνιαι, εἰλημμέναι ἢ ἐκ τῶν ἀρχαίων κλασικῶν ἢ ἐκ τῆς τῶν πατέρων σοφίας, φράσεις καὶ περίοδοι λόγου μακροσκελεῖς καὶ τετορνευμέναι, οὕτως ὥστε, ἐὰν ἐρωτήσῃ τις τινὰ τῶν τοῦ λαοῦ τῶν ἀκροασαμένων τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἐὰν ἐνόησεν καὶ τί ἐνόησεν ἐκ τοῦ κηρύγματος, θὰ ἀκούσῃ πολλάκις ὅτι οὐδὲν ἢ ἐλάχιστον ἐνόησεν. «ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ ὡμίλησε λίαν εὐγλώττως καὶ ρητορικῶς καὶ ὅτι παρήγαγε μεγάλην ἐντύπωσιν διὰ τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ τὰ ρητορικά του σχήματα, ἀλλὰ τί εἶπεν ἀκριβῶς δὲν κατάλαβε». Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀκούει τις συχνὰ ἐπαναλαμβανομένην πρὸς μεγίστην βλάβην τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ὅπερ οὕτω μεταβάλλεται εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἁμαθοῦς χριστιανοῦ εἰς ἀπλὴν ἀρμονικὴν ἡχὴν ἐνὸς κυμβάλου ἀλαλάζοντος, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Ἀλλὰς λέξεσι τὸ θεῖον κήρυγμα, ὁ λόγος τῆς ζωῆς, ἀντὶ νὰ κατέλθῃ διὰ τῶν ὠτων εἰς τὴν καρδίαν καὶ νὰ θερμάνῃ αὐτήν, ἀντὶ, ὡς δρόσος οὐρανία, νὰ δροσίσῃ τὴν ξηρὰν καὶ ἀυχμῶσαν ἄρουραν τῆς καρδίας καὶ νὰ παραγάγῃ τοὺς ποθουμένους καρπούς, ὅλως τούναντίον εἰσέρχεται διὰ τοῦ ἐνὸς ὠτὸς καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ ἄλλου, ὡς συνήθως λέγομεν, μηδὲν ἔχονος ἀφίνων τῆς διαβάσεώς του εἰμὴ τὴν ἡχὴν ἡχητικοῦ τινος ὀργάνου, ἥτις καὶ αὕτη διαλύεται, μόλις ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας. Τοῦ φαινομένου τούτου τὸ αἷτιον ὁ ζήτῶν δὲν δύναται νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἀποδώσῃ οὔτε εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ ἱεροκῆρυκος, ὅστις πολλάκις τυγχάνει διάσημος καθηγητῆς, οὔτε εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος, τοῦ, ὅπερ περιέχει ἐννοίας ὑψηλὰς καὶ πρωτοτύπους πολλάκις. Τὸ

αἷτιον τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου ἀποδοτέον, κατ' ἐμὲ, καὶ εἰς ἄλλα μὲν ἰσως αἷτιζ, πρωτίστα δὲ καὶ κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ φράσιν, δι' ὧν περιβάλλεται τὸ ἱερὸν κήρυγμα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἐπεκράτησεν ἡ λεγομένη καθαρεύουσα, εἶπον καὶ ἔγραψαν πολλὰ περὶ γλώσσης καὶ τὸ ζήτημα δὲν ἐλύθη ἀκόμη. Ἐνταῦθα δὲν ἐξετάζομεν τὸ ζήτημα ὑπὸ φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐποψιν, ἀλλὰ καθαρῶς ὑπὸ ἐποψιν πρακτικὴν ἐκκλησιαστικὴν. Συμφέρει ὑπὸ πρακτικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐποψιν νὰ μεταχειριζώμεθα, ἀπειθονόμενοι πρὸς τὸν λαόν, τὴν λεγομένην καθαρεύουσαν ἢ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, ὃν θέλομεν νὰ διδάξωμεν; Τὸ ζήτημα, οὕτω τιθέμενον, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ λυθῇ. Ὁ λαὸς ἔχει γλῶσσαν μητρικὴν, γλῶσσαν ζωντανήν, τὴν ὁποίαν καταλαμβάνει καὶ αἰσθάνεται. Θὰ ἦτο μέγα σφάλμα ἂν ὁ ἱεροκῆρυξ, ἀρῆσας τὸ ζωντανὸν ὄργανον τῆς μεταδόσεως τῶν ἰδεῶν, τοῦ εἰς τὸ πλῆθος, μεταχειρίζετο εἶδος λόγου ἐπιτετηδευμένον καὶ ἄχρουν, ὅπερ, ἀντὶ νὰ τὸ συγκινήσῃ καὶ τὸ ἐνθουσιάσῃ, βαυκαλίζει μόνον καὶ ἀποκοιμίζει ὡς τὸ μικρὸν παιδίον εἰς τὸ λίκνον. Τὸ γεγονός παρατηρήθη πολλάκις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν, πρὸς μεγίστην βλάβην τοῦ θεοῦ λόγου, οὕτως ὥστε πολλοὶ σήμερον νὰ ἀκούουν ὅτι ὑπάρχει καὶ λόγος ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ ἀποφεύγουν νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ συλλογίζόμενοι τὴν τυραννίαν καὶ βάσανον, ἣν θὰ ὑφίστανται ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πολλάκις ἐπὶ μίαν ὥραν ὑπὸ τοῦ λόγου! Καὶ λοιπὸν κινδυνεύει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ φραγγέλιον ἢ τὸ φόβητρον τῶν ἐκκλησιαζομένων! Ἀνάγκη ἔθεν ἐπείγουσα διορθώσεως τοῦ κακοῦ τούτου, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀνθήσῃ καὶ πάλιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν τὸ ἱερὸν κήρυγμα. Ἀνάγκη νὰ ταπεινωθῇ ὁ ἱεροκῆρυξ μέχρι τοῦ κατωτάτου στρώματος τοῦ λαοῦ διὰ νὰ ἡμπορέσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην του. Ἀντὶ νὰ φαίνεται ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ὡς ἔκτακτον φαινόμενον, ὡς ὑποκριτὴς θεάτρου, φωνασκῶν καὶ χειρονομῶν καὶ δέρων ἀέρα, ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ τὰς βαθμίδας τοῦ ἁμβωνος, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ λαοῦ, νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν, ἣν αἰσθάνεται καὶ καταλαμβάνει, τὴν ζωντανὴν μητρικὴν τοῦ γλῶσσαν, καὶ τότε ὑπάρχει ἐλπίς

νὰ τὸν κερδίσῃ, νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ καὶ νὰ τὸν ὑψώσῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ὕψος τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, αἵτινες δύνανται νὰ τὸν θερμάνωσι, νὰ τὸν παρηγορήσωσι καὶ νὰ τὸν σώσωσιν.

Εἰς ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ ἀντιτάξῃ ὅτι ἡ μητρικὴ γλῶσσα εἶναι ἄμορφος καὶ γραμματικῶς ἀκατάριστος, ἐπομένως δὲν δύναται τὸ ἱερὸν κήρυγμα νὰ παρουσιάζηται μὲ τοιαῦτα ράκη ἐνδεδυμένον, ἵνα μὴ ἐξευτελίζηται καὶ περιφρονῇται. Τοῦτο εἶναι ἐν μέρει ἀληθές· ναί· ἡ μητρικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει ἀκόμη ὠρισμένους γραμματικούς κανόνας καὶ τύπους καὶ φαίνεται ἄκομψος ἀπέναντι τῆς καθαρευούσης· ἀλλὰ ἔχει τι, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἀποκτήσῃ ἡ καθαρεύουσα· ἔχει τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν, ἅτινα συγκινοῦν καὶ ἐνθουσιῶσι τὸν λαόν, ἔχει τὴν φυσικότητα καὶ ὠφέλειαν καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον, ἅτινα οὐδέποτε ἡ καθαρεύουσα μὲ τὴν τεχνικὴν φρασεολογίαν τῆς δύναται νὰ κατορθώσῃ.

Ἐκτὸς τούτου ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ φιλολογικὸν προϊόντος ἤτοι φιλοσοφικῆς πραγματείας ἢ ἄλλου τινός, ἴσως ἡ ἀντίρρησης αὕτη θὰ εἶχε λόγον τινά, ἐπειδὴ ἡ μητρικὴ ἡμῶν γλῶσσα δὲν ἐγένετο καὶ ἡ φιλολογικὴ ἡμῶν γλῶσσα ἀκόμη, ἀλλὰ, προκειμένου περὶ τοῦ κηρύγματος, δηλαδή, προκειμένου διὰ ζωῆς φωνῆς νὰ μεταδώσῃ τις εἰς τὸν πεινῶντα καὶ διψῶντα τοῦ θείου λόγου λαὸν ἡμῶν τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, δὲν θὰ ἦτο μέγα λάθος, εἰμὴ τι χειρότερον, νὰ περιβάλλῃ τις τὰς ἀληθείας ταύτας εἰς ἓν φόρεμα ἀκατάληπτον καὶ ἄγνωστον τῷ λαῷ; Ὁ λαὸς οὔτε προσέχει, οὔτε δέον νὰ προσέχῃ εἰς τὴν λέξιν καὶ φράσιν τοῦ κηρύγματος· ὁ λαὸς ἔχει ἀνάγκην στερεᾶς τροφῆς· ὁ λαὸς θέλει νὰ ἐννοήσῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ σωθῇ· θέλει δὲ νὰ τὸ ἐννοήσῃ εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν ἐννοεῖ, τὴν ὁποῖαν ὁμιλεῖ, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐθήλασε τὸ μητρικὸν γάλα. Δὲν πράττουσι λοιπὸν μεγάλην ἁμαρτίαν ὅσοι, ἀντὶ τροφῆς στερεᾶς, προσφέρουσι κρυκεύμετα δύσπεπτα εἰς τὸν πεινῶντα ἀπὸ ἄρτον τῆς ζωῆς λαόν; Ὅτι δὲ ἡ ζωντανὴ μητρικὴ γλῶσσα εἶναι ἐπιτακτικῶς ἡ μόνη κατάλληλος διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος διδασκαλίαν διδάσκουσιν ἡμᾶς τὰ παραδείγματα δεινῶν ἱεροκηρύκων τῶν πρὸ τῆς καθαρευούσης χρόνων, οἵτινες ἐνώπιον τῶν πατριαρχῶν καὶ μεγιστάνων τοῦ ἔθνους, ἐνώπιον τῶν Σαμουήλ, τῶν

Καλλιαρχῶν, τῶν Μαυροκορδάτων, οἵτινες ἔγραφον τὴν ἀττικὴν τοῦ Ξενοφῶντος, ἐνώπιον λέγων τοιούτων ἀκροατῶν δὲν ἀπηξίουσαν νὰ ὁμιλῶσιν εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, ὡς ὁ Ἰωάσαφ Κορνήλιος, ὁ Κακαβέλας καὶ ἄλλοι, ἐν τοῦτο λογιζόμενοι ὅτι ὁ ἱερὸς ἁμβων δὲν σκοπεῖ τὴν ἐπίδειξιν, ἀλλὰ τὴν ὠφέλειαν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀκροατῶν· τοῦτο δὲ κατορθοῦται ὅταν ὁ διδάσκαλος διδάσκῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ. Τί δὲ νὰ εἴπω περὶ τοῦ ἁμιμήτου καὶ ἀθανάτου Μηνιάτου; Μήπως δὲν καταθέλγει καὶ δὲν συγκινεῖ καὶ δὲν ἐνθουσιᾷ ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος ρήτωρ καὶ μέχρι σήμερον ἐτι τὸν ἀναγνώστην τῶν θείων αὐτοῦ ὁμιλιῶν; Ἐγὼ φρονῶ ἐτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀρετῶν τοῦ Μηνιάτου, ἥτοι τῆς εὐρετικότητος, τῆς πλούσιας τραπέζης τῶν ἱστορικῶν παραδειγμάτων, καὶ τῆς θαυμασίας εἰκονικῆς πλαστικότητος, μεγάλην χάριν καὶ δύναμιν ἀκαταμάχητον καὶ ζωὴν ἐπιχέει εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἡ γλῶσσα, ἣν μεταχειρίζεται, ἡ γλῶσσα ἡ μητρικὴ, ἡ ζωντανὴ καὶ πλήρης χαρίτων εἰς τὸ στόμα τοῦ Μηνιάτου· ὁ αἰόδιμος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Λεάνδρος Ἀρβανιτάκης διηγείτο ποτε περὶ τῆς γλώσσης τοῦ Μηνιάτου ὅτι ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇλήξει Σταυρουπόλεως Τυπαλδός, διευθυντὴς τότε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς σὺν τῷ δεινῷ φιλόλογῳ καὶ ποιητῇ Ἡλίᾳ Τανταλίδῃ ἐπεχείρησαν νὰ διορθώσωσιν ὀλίγον τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν τοῦ Μηνιάτου, τροποποιοῦντες αὐτὴν κατὰ τὸ σημερινὸν γραφόμενον ἰδίωμα τῆς καθαρευούσης. Ἦρχισαν λοιπὸν τῆς διορθώσεως ἀπὸ τοῦ θαυμασίου λόγου τοῦ Μηνιάτου εἰς τὴν Μ. Παρασκευὴν, ἀρχομένου οὕτως· «Πῶς ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον» καὶ πῶς ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν! Τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ἀπλουστάτης ταύτης φράσεως ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀντικαταστήσωσι διὰ τῆς καθαρευούσης· καὶ οὕτως ἀπελπισθέντες ἀφῆκαν τὸν Μηνιάτην περιβεβλημένον τὰ ὑπερλάμποντα ράκη τῆς μητρικῆς γλώσσης μὲ τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἐτι ἀκούμενος καὶ ἀναγινώσκόμενος συγκινεῖ καὶ συναρπάζει πάντα ἀκροατὴν, ἔχοντα ὅσα τοῦ ἀκούειν. Ὡς δεύτερον καὶ ἀποδεικτικὸν παράδειγμα τῆς ἀναγκαιότητος τῆς μητρικῆς γλώσσης ἃς λάβωμεν αὐτὴν τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρεῦνας καὶ τὴν μαρτυρίαν

τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ἡ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶνε ἡ τότε λαλουμένη γλῶσσα, ἥτοι ἡ κοινὴ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Βεβαίως οἱ πνευματέμφοροι ἀπόστολοι ἠδύναντο νὰ γράψωσιν εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἀπτικήν καὶ τότε κοινὴν φιλολογικὴν γλῶσσαν· δὲν τὸ ἔκαμαν ὅμως καὶ φρονίμως καὶ συνετῶς ἔπραξαν. Οἱ θεοὶ ἀπόστολοι δὲν εἶχον σκοπὸν συγγράφοντες νὰ ἐπιδείξωσι φιλολογικὰ ἔργα διὰ τοὺς ὀλίγους, ὡς οἱ σύγχρονοι φιλόσοφοι καὶ ρήτορες, ἀλλὰ ἤθελον νὰ μεταδώσωσι τὰς θείας ἀληθείας εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον κύκλον πρὸς διδασκαλίαν καὶ φωτισμὸν τοῦ κόσμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ποῖον ἄλλο καταλληλότερον ὄργανον ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν ἢ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τὸ ὑπὸ πάντων καταληπτὸν καὶ εὐπρόσιτον; Βεβαίως καὶ οἱ τότε σοφοὶ τοῦ αἰῶνος καὶ ρήτορες ἀπτικιστὰὶ ὠνείδιζον τοὺς ἀλιεῖς ὡς βαρβαρίζοντες καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὡς βάρβαρον· ἐν τούτοις τὸ βάρβαρον τῆς γλώσσης δὲν ἐμπόδισε τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου· τοῦναντίον οἱ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος, ὡς Ἰουστῖνοι φιλόσοφοι καὶ ἄλλοι ἀπτικίζοντες, ὑπετάγησαν εἰς τὰ νοήματα καὶ τὰς ιδέας τῶν ἀλιέων καὶ ἐγένοντο διαπρύσιοι κήρυκες τῶν δι' ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου γλώσσης ἐκπεφρασμένων θείων ἀληθειῶν.

Λοιπὸν, ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν καὶ διδασκτικὴν ἔποψιν, τὸ κυριώτερον δὲν εἶνε ἡ γλῶσσα, ἀλλ' αἱ ὑψηλαὶ καὶ ζωηφόροι ιδέαι αἱ διὰ τοῦ περικαλύμματος τῆς γλώσσης ἐκφερόμεναι. Ἄς λάθωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὰ βάρβαρα ἔθνη ἰδίως τὰ ὑπὸ ἐλλήνων ἐκχριστιανισθέντα. Μήτοι ἡμπόδιζε τοὺς ἀποστόλους τῶν σλαύων Κύριλλον καὶ Μεθόδιον ἡ γλῶσσα πρὸς διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ; Δὲν εἶνε αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀπόστολοι οἱ σχηματίσαντες τὴν γραφομένην γλῶσσαν τῶν σλαύων πρὸς μετάφρασιν τῶν Γραφῶν; Καὶ ἐὰν ἡ σημερινὴ μητρικὴ τῶν ἐλλήνων γλῶσσα ἡ ἔχουσα πολλὰ προσόντα καὶ οὕσα φυσικὴ ἀπόγονος τῆς κλασικῆς θεωρεῖται σήμερον ὑπὸ πολλῶν ἀκατάλληλος πρὸς ἐκφράσιν ὑψηλῶν ιδεῶν, εἰς ποίαν ἀρά γε κατὰστασιν θὰ ἦτο ἡ τῶν σλαύων μητρικὴ γλῶσσα καὶ πόσον δύσκολον θὰ ἦτο εἰς τοὺς διδασκάλους νὰ μορφώσωσιν ἀλφάβητον καὶ φιλολογίαν! Καὶ ὅμως ἡ τότε βάρβα-

ρος γλῶσσα ὑπετάγη εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ χρησιμεύει σήμερον ὡς ἱερὰ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλους τοὺς σλαύους. Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν δὲν ἀπαξιοῖ ὅποιονδήποτε γλωσσικὸν ἔνδυμα, ἀρκεῖ νὰ δύναται δι' αὐτοῦ νὰ ἐνδύσῃ τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Μήτοι οἱ τότε ἱεραπόστολοι τῆς Δύσεως δὲν κηρύττουσι τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς ἀγριωτάτους λαοὺς διὰ τῆς ἀγρίας αὐτῶν γλώσσης, ἣν ὑποβάλλουσιν εἰς γραμματικὸν κανόνα διὰ νὰ μεταφράσωσιν εἰτα τὰς Ἀγ. Γραφάς;

Ὁ ἱεροκῆρυξ ὁ ἔχων ὑψηλὰς ιδέας εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ δύναται νὰ τὰς ἐκφράσῃ εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν· τοῦναντίον, ἡ μητρικὴ γλῶσσα εἰς τὸ στέμα τοιοῦτου ἱεροκήρυκος ὑποτάσσεται εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ὑψηλῶν ιδεῶν, αἵτινες τῇ δίδουν ἑκτακτὸν λάμψιν· λέγουσιν ὅτι ὁ Δάντης ἔγραψε τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ ἔπη εἰς ἓν ἰδίωμα ἰταλικὸν μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας. Καὶ ὅμως τὸ ἀμίμητον κάλλος τῶν ἐννοιῶν περιχυθὲν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν κατέστησεν αὐτὴν κλασικὴν καὶ γλῶσσαν ὅλης τῆς Ἰταλίας. Ἡ γλῶσσα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ δὲν εἶνε ἡ καθαρεύουσα ἀλλὰ ἡ μητρικὴ· καὶ ὅμως τίς θὰ ἠδύνατο μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς τῆς καθαρεύουσας ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐννοιαν τῶν ὀλίγων στίχων εἰς τὴν «δόξαν»; ὡς ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπετύπωσε τὰς ὑψίστας ιδέας περὶ θείας οἰκονομίας περὶ ἀπολυτρώσεως κ.λ. διὰ τοῦ ἀπλουστάτου γλωσσικοῦ ἰδιοῦματος, οὕτω καὶ ὁ σημερινὸς ἱεροκῆρυξ, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ, δύναται νὰ ἐνδύσῃ τὰς ιδέας τοῦ εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ· ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ὁ κεραμεὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ δύναται νὰ κατασκευάσῃ σκεύη εἰς τιμὴν καὶ σκεύη εἰς ἀτιμίαν. Ἡ παρομοίωσις αὕτη κάλλιστα ἐφαρμόζεται εἰς τὸ προκείμενον· ὁ μὲν πηλὸς εἶνε ἡ ἀπλῆ, ἡ μητρικὴ γλῶσσα, ὁ δὲ κεραμεὺς εἶνε ὁ ἱεροκῆρυξ. Καθὼς ὁ κεραμεὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ πλάττει σκεύη τιμῆς καὶ σκεύη ἀτιμίας, οὕτω καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης δύναται νὰ κατασκευάσῃ ἀριστούργημα ρητορικὸν καὶ τοῦναντίον ἑξάμβλωμα. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι ὁ καλὸς ἱεροκῆρυξ, ὡς ὁ Μηνιάτης, δύναται νὰ ὑποτάξῃ εἰς τὸ ἄρμα τῶν ιδεῶν τοῦ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ παρουσιάσῃ καὶ φιλολογικὸν ἀκόμη προϊόν, μολοντί τοῦτο εἶνε δευτερεῦον διὰ τὸ κήρυγμα.

МЕЧНИКОВА

Τὸ πρῶτον καὶ κύριον εἶνε ἡ μετὰγγις τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, δι' ὧν σκοπεῖται ἡ ἠθικὴ ἀναγέννησις καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν κατὰ τὸ ἀποστολικὸν «ἐλλήσι τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί». Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι «δύναμις Θεοῦ εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι». Ἡ θεία αὕτη δύναμις εἰς ὁποιαδήποτε γλῶσσαν καὶ ἂν ἐμβληθῇ δύναται νὰ παραγάγῃ, ὡς καὶ παρήγαγε, τὰ μεγαλεῖτερα ἀποτελέσματα.

ἀρχιμ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

(προϊστάμενος τῆς ἐν Παρίσις ἑλλην. ἐκκλησίας).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΑΛΕΚΤΑ*

§

Τὴν τρίτην ἀναγραφὴν μεταγράψω ἐκ μικροτάτης ἐκδόσεως, εἰς σχῆμα τριακιστὸν δεύτερον, μικρότερον δὲ καὶ τῆς πᾶσι γνωστῆς ἱερᾶς Συνόψεως· τὸ βιβλίον ἀναφέρεται παρὰ Βρετῶν, ἐν ἀριθμῷ 219 τοῦ Β' τόμου τῆς «Νεοελληνικῆς» αὐτοῦ «Φιλολογίας», φέρει δὲ τίτλον τὸν ἑξῆς·

Εὐσταθείου τὸ Καθ' Ὑσμίνην, Καὶ Ὑσμινίαν. Δράμα εἰς Βιβλία ΙΑ'. Τυπωθὲν Μὲν Ἐπιμελείᾳ καὶ ἀναλώμασι τοῦ Πολυζῶν Λαμπανιτζιώτη. Καὶ Ἀφιερωθὲν Τῷ Εὐγενεστάτῳ Ἀρχ. Σπαθαρίῳ Κφ Κφ Νικολάῳ Χαντζερλῇ. ΔΘ. αἴψα. Ἐν Βιέννῃ, 1791, παρὰ τῷ εὐγενεῖ Θωμᾷ Τράτνερν.

Μεταγράψω τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ μικροῦ βιβλίου, ὅπως μάθωμεν ὅτι πολλοῖς μὲν ἐφάνη χρήσιμος ὁ Χαντζερλῆς ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας ἐν Βλαχίᾳ τοῦ πολυθρυλήτου Μαυρογένους, διέμεινε δὲ, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ ταύτῃ ὁ τῶν Καθ' Ὑσμινίαν ἐκδότης Πολυζῶν Λαμπανιτζιώτης, ἐκεῖ τὴν φιλίαν τοῦ σπαθαρίου Χαντζερλῆ κτησάμενος. Ἀρίστη καὶ ἀναμνησθήτης τῶν λεγομένων μαρτυρία αὕτη ἡ προσφώνησις, οὕτως ἔχουσα :

Εὐγενέστατε Ἀρχων !

Τὸ καλὰ τοῖς καλοῖς, τὰ σοφὰ τοῖς σοφοῖς, τὰ ἔνδοξα καὶ ἀστεῖα εἰς τοὺς ἐνδόξους καὶ ἀστείους τὸν τρόπον. Ἐγὼ λοιπὸν στοχαζόμενος εἰς ποῖον ἄραγε ἦτον πρεπωδέστερον καὶ μᾶλλον

ὀφειλόμενον νὰ ἀφιερῶσω κατ' ἄξιαν τὸν δὲ ἀνὰ χεῖρας φέρετε Εὐστάθιον. (τὸ καθ' ὙΣΜΙΝΗΝ καὶ ὙΣΜΙΝΙΑΝ αὐτοῦ σύγγραμμα, τὸ οὐ μόνον καλόν, γλαφυρὸν καὶ ἀστεῖον, ὡς τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα φιλοκάλοις τε καὶ φιλαναγνώσταις δῆλον, ἀλλὰ δὲ καὶ παλαιόν, καὶ παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου μέχρι καὶ πρὸς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἐγκριθέν τε καὶ ἐγκριθτόμενον, πᾶς τις εἴποι, διὰ τὸ ἔνδοξον καὶ χρήσιμον αὐτοῦ, δι' ὃ δὲ, καὶ ἵνα μὴ διὰ τὴν ἑλλειψιν ἐξίτηλον παντελῶς τῷ πανδαμάτορι γένηται, καὶ μετατυπωθὲν πάλιν εἰς τὴν ἐνταῦθα Βασιλεῦσαν Βιένναν διὰ τῆς ἐμῆς τοῦ ταπεινοῦ του δούλου ἐπιστάσας) δὲν ἔμπορεσα κατὰ τὸ πᾶρὸν νὰ εὕρω ἄλλον πλέον φιλόκαλον ἀπὸ τὴν Εὐγενείαν τῆς διὰ νὰ τὸ προσφωνήσω, καὶ τοῦτο διὰ πολλὰ αἰτία, τὰ ὅποια ὡς γνωστὰ τοῖς πᾶσι τὰ παρατρέχω μετὰ τὴν σιωπὴν, καὶ διατὶ μάλιστα εἶναι καὶ ἰδιός μου εὐεργέτης, καὶ κοινὸς πολλῶν ἄλλων εἰς τὰς ἀπερασμένας κατὰ τὴν Οὐγγροβλαχίαν ἀνωμαλίας, ἡγεμονεύοντος τοῦ πολυθρυλήτου Μαυρογένη, παρ' οὗ καὶ οἱ κατ' ἄξιαν προβιβασμοὶ τῆς Εὐγενείας τῆς, προβιβασθείσης ἐπὶ τὰ μείζω καὶ μείζω τῶν ἀξιομάτων, εἰς παράδειγμα πολλῶν ἄλλων, καὶ ἀνταμοιβὴν τῶν ὧν πολλῶν πολλάκις τε καὶ πολλὰχὺ ὑπέστη ἀνιῶν, πειθόμενος τῷ ἡγεμόνι, καὶ πρὸς τὸ κοινὸν μόνον τῶν ἐγκατοίκων συμφέρον ἀποβλέπων. Δεχθεῖτε λοιπὸν, Ἀρχον Σπαθάρη, μετ' εὐμενείας τὸν δὲ ἐγὼ μετ' εὐγνωμοσύνης τε καὶ ταπεινότητος σᾶς προσφέρω νεοτυπωθέντα παλαιὸν Εὐστάθιον, ἵνα καὶ αὐτὸς ὁ γλαφυρὸς Εὐστάθιος μᾶλλον γλαφυρότερος ἀναδειχθῇ, τοιούτου φιλοκάλου, εὐγενοῦς, καὶ τὸν τρόπον ἀστέιου τυχῶν τοῦ προστάτου, καὶ ἐγὼ μὴ ἀγνωμοσύνης ὀφλήσω γραφὴν, τοῖς κατὰ δύναμιν σπουδάζων καὶ τοῖς ἄλλοις φανερὰν ποιῆσαι τὴν ἡν ἔχω εὐγνώμονα διάθεσιν πρὸς τὴν εὐγενείαν τῆς, ἥτις μοι καὶ διαβιώσῃ ἐς λυκάδωντας.

Τῆς εὐγενείας τῆς Ταπεινῆς καὶ εὐγνωμονέστατος δοῦλος
Πολυζῶν Λαμπανιτζιώτης.

Ἐκ τοῦ τέλους τοῦ βιβλίου ἀποσπῶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐκδόσεων τοῦ Λαμπανιτζιώτη, μαρτυρίαν αὐθεντικὴν τῆς ἀκαταπονήτου πρὸς ἐκδοσὶν ὀφελίμων βιβλίων ἐργασίας τοῦ φιλογενεοῦς θρέμματος τῶν Ἰωαννίνων· ἔχει δ' οὕτω·

Κατάλογος τῶν ὅσων νέων βιβλίων ὅπου προτοῦ δὲν ἦτον εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὸ φῶς ἐξέδωκα ἰδίως μου ἀναλώμασιν εἰς Βενετίαν καὶ ἐδῶ εἰς Βιένναν. Εἰς μὲν τὴν Βενετίαν ἐξέδωκα τὰ κάτωθεν.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους πρὸς τὸν ὅπου ἐτύπωσε εἰς τοῖς 1770.

Ἐτέρα τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Ἀγιασματάριον διὰ τοὺς ἱερεῖς ἐλεύρεμα ἐδικὸν μου ἐτυπώθη πολλάκις καὶ ἀπὸ ἄλλους.

Ἀλεξάνδρου Μακεδόνα καὶ οἱ Μυθώδη. Τοῦ αὐτοῦ ἑτέρα ἐκδοσις πλέον ἀληθὴς.

Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολὴ ἐκ τῆς Ἰνδίας πρὸς τὸν Διδάσκαλόν του Ἀριστοτέλη.

Γνωμικὰ διαλόγων φιλοσόφων πρῶτον ἐτυπώθη εἰς Βλαχίαν καὶ ἦτον δι' αὐτὸν.

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 453—455 τοῦ ΚΓ' ἔτους.

Ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ ἵτοι ἐπιστολάριον τοῦ Μίλια
πρώτη ἐκδοσις.

Θρησκεία τῶν Ἑβραίων μετὰ ταῖς τάξεις καὶ ἔθιμα αὐ-
τῶν περιεργος. Ἱστορία τῆς Ῥωσσίας κατὰ τὴν πα-
ροῦσαν κατάστασιν. Ἱστορία τῆς Κίνας ὁμοίως
κατὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν.

Μυθολογικὸν Ἀραβικὸν τῆς χαλιμᾶς εἰς τρεῖς τόμους·
ἐτυπώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους πολλὰκις.

Τετραδάγγελον εἰς πολλὰ μικρὰν χαρακνῆρα διὰ ἐγ-
κόλπιον ἐτυπώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους.

Εἰς δὲ τὴν Βιένναν ἐξέδωκα τὰ κάτωθεν·

Ἀλφαβητάριον ἵτοι νέα παιδαγωγία πλέον μεθοδική
διὰ τὰ παιδία.

Βελισσαρίου Ἱστορία ἠθικὴ μετὰ εἰκόνας περιεργος.

Γραμματικὴ φραντζέζικη καὶ ρωμαϊκὴ πρώτη ὅπου
ἐβάνη εἰς τὸ φῶς.

Διδασκαλία τῶν Ἱερέων καὶ διακόνων περὶ τοῦ πῶς
νὰ διορθώσιν τὰ συμβάντα εἰς τὰς Ἱεροπραξίας.

Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογούμενων.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Μελετίου Ἀθηνῶν 1700 εἰς
τρεῖς τόμους πρώτη ὅπου ἐκδόθη εἰς τὸ φῶς.

Εὐσταθείου τὸ Καθ' Ὑσμνίαν καὶ Ὑσμνὴν δῶμα
εἰς βιβλία ΙΑ'. ἑλληνικὸν νῦν τυπωθὲν.

Θεολογικὸν τοῦ Πλάτωνος Μοσχολίας συγγραφὴν πρὸς
Κατήχησιν τοῦ Διαδόχου τῆς Ῥωσσίας Παύλου Πέ-
τροβιτς ἀξιόλογον καὶ διὰ κάθε εὐσεβεῖ ὡς οὐδὲν
ἄλλο.

Παμέλα κωμῆδια περιεργος ἠθικὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν
τύπον.

Περὶ ἡνδὶς Κύρου Περσῶν πολλὰ ἠθικὰ.

Πέτρα σκανδάλου τοῦ Μηνιάτη περὶ τοῦ σχίσματος
τῶν Λατίνων καὶ περὶ τῶν πέντε διαφορῶν.

Πιλπίδος Μυθολογικὸν ἠθικὸν καὶ περιεργον,

Ρομπισὸν Χοσρόη Ἱστορία περιεργος ἠθικωτάτη καὶ
ὠφέλιμος διὰ τοὺς νέους εὐρίσκεται εἰς τὸν τύπον.

Συμεὼν Θεσσαλονίκης τὰ ἅπαντα εἰς πεζὴν φράσιν
τυπώνεται ὅλον ἓνα· χρήσιμος βιβλὸς διὰ καθ' ἓναν
εὐσεβεῖ καὶ μάλιστα διὰ τὸ Ἱερατεῖον ἀναγκαίω-
τάτη.

Χαλιμὰ νέα ἵτοι ἀραβικὸν μυθολογικὸν τόμος πρῶτος
καὶ δευτέρος νῦν πρῶτον τυπωθέντες καὶ ἐξακο-
λούτως θέλουν τυπωθῆ καὶ ἄλλοι τόμοι ἀφ' οὗ καὶ
ἰδῶ τὸ καλὸν ἐζητο τῶν παρόντων.

Τὰ πάντα εὐρίσκοντι ἐδὼ δεμένα διὰ πούλημα.

Τὰς σχετικὰς παρατηρήσεις ἐπιτάττω τοῖς
τρισὶ καταλόγοις, ἀπλὴν μνησίαν ποιούμενος τοῦ
τετάρτου.

(ἔπεται συνέχεια).

δ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

τοῦ ἔτους 1902.

Α'. τοῦ Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ·

Ἀριθμ. 440 (1902)

Ἀρμοδιότης Μ. δικαστηρίου περὶ προικὸς. Ἀπό-
δειξις προικὸς καὶ διὰ μαρτύρων.

Τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ ταῖς μητροπόλεσι
Μ. Δικαστηρίων ἁρμοδίων ὄντων ἵνα ἀποφκνῶσι πε-
ρὶ προικὸς, ὁρθῶς καὶ ἁρμοδίως, ὑπεβλήθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ
νῦν ἐφεσιβλήτου ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου Μ. Συμβου-
λίου Μιτυλήνης, συνωδὰ τῇ βεζυρικῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ
1891, τοῦ δὲ συμφέροντος τοῦ ἐνάγοντος δανειστοῦ
τῆς ἐναγομένης στηριζομένου ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ
πολιτικοῦ ἐφετείου Ρόδου, καθ' ἣν ὑπεχρέωθη οὗτος
ἵνα νομίμως ἀποδείξῃ τὸ προικῶν τῶν κτημάτων τῆς
ἐφεσειούσης, ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ περὶ ἐλλείψεως
νομιμοποίησης ἐνστάσις τῆς ἐφεσειούσης καὶ ἐναγο-
μένης.

Ἡ προῖξ ἡ διὰ μαρτύρων ἀποδεικνύεται κατὰ νόμον
ὡς ἀγρᾶφως δυνάμενη καὶ δοθῆναι (Ἀρμεν. Δ, 1, 14),
ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ διὰ μαρτύρων ἀπό-
δειξις τοσοῦτω μᾶλλον ἐπεβόλλετο, ὅσῳ τοῦ ἐνάγοντος
μὴ τυγχάνοντος προικοδότου ἢ προικολήπτου ὑπῆρχε
δὲ αὐτὸν ἀδυναμία προσαγωγῆς ἐγγράφου προικοσυμ-
φώνου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τῆς ἀγωγῆς, τοῦθ'
ὅπερ σύμφωνον καὶ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς
τὰ περὶ μαρτυρίας ἐν ἀρθρῳ 263 Ὁδηγιῶν ὁριζόμενα.

Ἀριθμ. 441 (1902).

Ἐπιδίκασις πλέον τοῦ αἰτηθέντος εἶναι λόγος ἀ-
κυρώσεως τῆς ἀποφάσεως. Πιστοποιητικὸν συγγε-
νείας ἐκδεδωμένον ὑπὸ ἁρμοδίου ἐφημερίου εἶναι
ἔγκυρον.

Τῆς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου ἀγωγῆς
σκοπούσης τὴν διακήρυξιν τοῦ ἐπιδίκου ἐγγράφου ὡς
ἀπλοῦ προικοσυμφώνου, τὸ πρωτόδικον δικαστήριον
ἀποφκνθέν καὶ περὶ τῆς τύχης τῆς ἐν αὐτῷ προικὸς,
παρὰ τὴν ἰγνωστὴν δικονομικὴν ἀρχὴν, ἐπεδίκασε πλέον
τοῦ αἰτηθέντος ultra petita, προβάν δὲ ex officio
πέραν τοῦ αἰτηθέντος ἐξέδοτο ἀπόφασιν ἀκυρωτέαν
κατὰ νόμον.

Νομίμως τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἐθεώρησεν
ἐπαρκὲς τὸ ὁ προσήγαγεν ἡ ἐνάγουσα πιστοποιητικὸν

· συνέχεια ἀπὸ σελ. 479—480 τοῦ ΚΓ' τόμου.

συγγενείας αὐτῆς πρὸς τὴν θανοῦσαν σύζυγον τοῦ ἐναγομένου ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κ, ἐκπληροῦντος καθήκοντα ληξιαρχοῦ ἐν τῇ ἐνορίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ δύο μαρτύρων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ ΣΩΜΑΤΩΝ,

ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ καὶ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

(βλέπε καὶ σελίδας 548 τοῦ ΚΓ' τόμου)

Β'. Πατριαρχικοῦ Γραφείου

(τοῦ λεγομένου Α').

Τὰ ἐκ τοῦ (Α') Πατριαρχικοῦ Γραφείου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1903 ἐξεληθέντα καὶ ἐν ἐπὶ τούτῳ κώδικι ἀντιγραφέντα ποικίλης φύσεως ἔγγραφα, τὰ διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου διελθόντα, ἀνῆλθον ἐν ὅλῳ εἰς 2034 τὸν ἀριθμὸν, ἔχοντα κατ' εἶδος ὡς ἐφεξῆς: ἦτοι

σιγίλλια καὶ εὐεργετήρια γράμματα	16
ἐγκύκλιοι	41
ἡγουμενικά	11
τόμοι συστάσεως νέων μητροπόλεων	1
ἀποδείξεις, πράξεις καὶ σημειώματα	10
πιστοποιητικά	2
διπλώματα	1
ἐξεκκλησιασμοὶ καὶ καθαιρέσεις	8
λύσεις ἐπιτιμίων καὶ καθαιρέσεων	2
γράμματα εἰς συλλόγους, ἀδελφότητες, ἐφορίαις, ἐπιτροπὰς, τωματεῖα φιλανθρωπικὰ καὶ λογίους ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ	86
γράμματα εἰς ὀρθοδόξους ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησίας καὶ εἰς Κοινότητες, ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ	43
εἰς τραπεζιτικὰ ἰδρύματα	28
εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους ὀρθοδόξους ἐκκλησίας	102
εἰς ἡμέτερα ἔθνη καὶ καθιδρύματα	30
εἰς σχολάζοντας πατριάρχας	9
εἰς πρεσβεῖαις, προξενεῖα καὶ διπλωματικά πρακτορεῖα	42
εἰς ὑπουργοὺς ξένων δυνάμεων (Σερβίας)	1
εἰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας (Ἀγγλίας)	1
	404

Τὰ λοιπὰ ἀπεστάλησαν εἰς μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἰδιώτας κλπ.

ΣΤ'. Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Κατὰ τὸ 1903 εἰς 25 ἡ Ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα συνεδριάσεις, ἐνέκρινε χειροτονίας

4

(ὧν οἱ τρεῖς διάκονοι, διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, Τιμολέων Σοφικὸς, Θωμᾶς Παπαγεωργίου καὶ διὰ τὴν μητρόπολιν Ἡρακλείας Ἀθανάσιος Μηλιώτης, εἰς δὲ πρεσβύτερος ὁ Γεώργιος Βούκουνας, ὡς ἐφημέριος διὰ τὴν ἐλληνικὴν ἐν Σεβαστουπόλει κοινότητα)

ἐνέκρινε προσελεύσεις εἰς τὴν ὀρθοδόξην

19

(ὧν 1 ἐβραῖος, 9 ἄρμένιοι, 9 δυτικοὶ ἢ ἄρμένιοι καθολικοὶ)

ἐξέδωκε ρήτρας ἐπὶ ζητημάτων συγγενείας

12

ἐνέκρινε τὴν ἀπονομὴν ἐκκλησι. ὀφφικίου (συγκέλλου)

1

συνέστησεν εἰς τὸ ἱερτικὸν κληρικὸν ταμεῖον πρὸς παροχὴν ἐλέους

4

ἐπιληφθεῖσα τῆς ἐξετάσεως διαφορῶν μεταξὺ κληρικῶν καὶ ἐπιτροπῶν ἐνοριακῶν ἐξεπέρασεν

11

ἐτιμώρησεν ἐπὶ παρὰ νόμῳ γάμῳ ἱερέα

1

ἐνέκρινε βιβλία ὑποβληθέντα ἐν χειρογράφῳ

3

(τὸ Μηνολόγιον τοῦ Μ. ρήτορος Μηνᾶ Χαμουδοπούλου, τὰς Ὁμιλίας τοῦ ἱατροῦ Ἐμμανουηλίδου (τουρκιστὶ) καὶ τὸ ἐρμηνευτικὸν βιβλίον τοῦ ἐπισκόπου Πέτρως κ. Τίτου)

ἀπέριψε

4

(μίαν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Φωτίου, μίαν διατύπωσιν ἐκτενῆ νεκρώσιμων ἀκολουθιῶν, τὸ μουσικὸν τοῦ κ. Σίμωνος Ἀβαγιανοῦ καὶ «Πίνακας ζωῆς» τοῦ ἱατροῦ καὶ δικηγόρου κ. Γ. Εὐγενίδου ἐπεκύρωσε τιμολόγια ἐνοριῶν τινῶν περὶ ἔεροπραξιῶν, καὶ κανονισμοὺς ἰδίᾳ

7

(τὸν τοῦ σωματεῖου τῶν νεωκόρων—τῆς ἀδελφότητος τῶν Χίων Μεταμορφώσεως—τοῦ θρησκευτικοῦ ἀναγνωστηρίου Κοντοσκυλλίου (ἀναθεωρηθέντα)—ἀδελφότητων Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (ἀνδρείας, ἐν Παλατῇ) καὶ ἁγίου Νικολάου (γυναικείας, αὐτόθι)—ἁγίου Χαράλαμπος ἐν Ἐδιρνεάκι καὶ ἐτέρως τοῦ Παλαιοῦ Μπάνιου).

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων αὐτῇ πρὸς μελέτην θεμάτων ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξεπέρασεν, ὑποβαλοῦσα τὰς ἐπὶ τούτῳ διαγνώμας ὅπου δεῖ, τὴν περὶ ἀδελφότητος κληρικῶν, τὴν περὶ ἐπαϊτῶν, τὴν περὶ διορισμοῦ καὶ καθηκόντων ἐποπτῶν εἰς τὰ ἐπτὰ τμήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. τὰς περὶ πατριαρχικῶν τελετῶν. Ἐκ τῶν λοιπῶν δὲ προτάσεων τῆς Α. Θ. Π. συνεχέψατο ἐν γένει περὶ τῆς ὠφελιμωτέρως δράσεως καὶ τῆς ἀσφαλοῦς πορείας καὶ ὑπάρξεως τῶν ἐνταῦθα ἀδελφῶν

τήτων, ἐτι δὲ ἐξετάζει νῦν τὰς προτάσεις τῆς Α.Θ.Π. περὶ κατάρτησεως τῶν λεγομένων κυριακῶν σχολείων καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν δι' ἐτέρων, περὶ τῆς συντάξεως προγράμματος τῆς τε λειτουργίας αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναπτύσσεσθαι μελλόντων θρησκευτικοκοινωνικῶν ζητημάτων· ἐφ' ᾧ κατεστάθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Συνάδων κ. Εὐγενίου, τοῦ Μ. ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. κ. Γρηγ. Κωνσταντινίδου καὶ τοῦ Μ. ἀρχιεπισκόπου κ. Ακυρεντίου.

Ζ'. Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπείου

Πλὴν τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου, τῆς ἀφορώσης εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ ταξινομήσιν τῶν συμπληρουμένων κωδίκων καὶ τὸν κατάρτισμόν πλήρους καὶ γενικοῦ εὐρετηρίου αὐτῶν, ὅστις κατάρτισμός ἀπὸ οὐκατιᾶς περίπου ἀρξάμενος ἐφθασε μέχρι τοῦ ἔτους 1848 διὰ τὸ τμήμα τῶν κωδίκων τῆς πατριαρχικῆς ἀλληλογραφίας, καθὼς καὶ εἰς τὴν παροχὴν παντοίας φύσεως ἐγγράφων πληροφοριῶν τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὑπηρεσίας, κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1903 ἐξεδόθησαν ἰδιώταις τὰ ἀκόλουθα ἐγγράφα·

1) Αἰτήσιν τῆς ἐν Κων]πόλει Γερμανικῆς Πρεσβείας, ὑπὲρ τοῦ γνωστοῦ γερμανοῦ ἐπιστήμονος κ. Gelzer, πληθὺς ἐγγράφων ἀναφερομένων εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχριδῶν, πρὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Κων]πόλεως·

2) Αἰτήσιν τοῦ κ. Περικλέους Ζερλέντη, ἱκανῶς ἐγγράφῳ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἄλλοτε ὑπάρχουσαν ἱερὰν μητρόπολιν Πάφου.

3) Αἰτήσιν τοῦ ρώσου καθηγητοῦ Μωκσίεβιτς, ἐγγράφῳ ἀναφερόμενον εἰς τὸν κατὰ τὸν 13' αἰῶνα μητροπολίτην Πάφου Πάφου Δανιήλ·

4) Αἰτήσιν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρου, διπλωματικὸν ἐγγράφον ἀφορῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκατάστασιν αὐτοῦ ὡς μητροπολίτου Βάρνης.

Εὐρηνται δὲ ὑπὸ διεκπεραίωσιν :

1) Αἰτήσιν τοῦ ἐκ τῶν διεργασιῶν τῆς Σερβικῆς Πρεσβείας κ. Γρούπτσεβιτς περὶ παροχῆς πάσης σωζομένης ἐν τοῖς Ἀρχείοις βιογραφικῆς πληροφορίας περὶ τῶν κατὰ καιροὺς χρηματισάντων μητροπολιτῶν Σερβίας·

2) Αἰτήσιν τοῦ δικηγόρου κ. Μ. Θεοδοῦ περὶ μελέτης τῶν ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς κώδεξι πρακτικῶν καὶ ὑπομνημάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς ἐκλογὰς καὶ μεταθέσεις ἀρχιερέων·

3) Αἰτήσιν τοῦ δικηγόρου κ. Μ. Καραβοκυροῦ περὶ μελέτης καὶ περισυλλογῆς ἐκ τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων πληροφοριῶν σχετικῶν πρὸς δικονομικά ζητήματα.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Περιγραφικὸς Κατάλογος τῶν ἐν τοῖς κώδεξι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπείου σωζομένων ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων περὶ τῶν ἐν Ἀθῶν μονῶν (1630—1863)», ἐξεδόθη τεῦχος εἰς Η' ἐκ σελίδων Α—Η'. 344, καὶ διαιρούμενον εἰς δύο μέρη, περιλαμβάνοντα τὸ μὲν πρῶτον (σελ. Α—Η') περιγραφὴν τῶν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 13' αἰῶνος μέχρι τοῦ 1860 σωζομένων ἐν τοῖς ἀρχείοις ἐγγράφων 1902 τὸν ἀριθμὸν (ἐν οἷς 70 σιγίλλια) παραγματουμένων περὶ παντοίας φύσεως ἀντικειμένων, οἷον περὶ τῶν μοναχικῶν θεσμῶν, περὶ τυπικῶν καὶ κανονικῶν ζητημάτων, περὶ τῶν σχέσεων τῶν μονῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς ὑποκειμένας ἐκάστη σκῆτας καὶ κελλία, περὶ κατὰ πάσης ἐμφυλίων διενέξεων, περὶ διορισμοῦ ἡγουμένων, περὶ διαδόσεως τῆς παιδείας παρὰ τοῖς μοναχοῖς, περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῶν μονῶν καὶ τῆς κατοχῆς νηῶν, μετοχῶν καὶ πάσης φύσεως προσοδοφόρων γαιῶν καὶ κτημάτων καθὼς καὶ περὶ ἀπαλλοτριώσεως, ἀνταλλαγῆς, ἐκχωρήσεως, ἐκμισθώσεως, προσηλώσεως, ἐπαυξήσεως, δικτηρήσεως καὶ ἐν γένει ἐπιλύσεως πάσης σχετικῆς διαφοράς ἢ ἀμφισβητήσεως ὕλικῆς φύσεως, περὶ ἐγγράφων καὶ κειμηλίων τῶν μονῶν, περὶ παντοειδῶς προστασίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν, περὶ περιορισμοῦ ἐν αὐταῖς πρὸς μετάνοιαν πλημμελησάντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, περὶ τῶν πρὸς τὴν πολιτείαν σχέσεων τῆς ἱερᾶς Κοινοῦτης τοῦ Ἀθῶν κ.τ.λ. Ἐν δὲ τῷ Β' μέρει, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Βραχυτάτη ἱστορικὴ σημείωσις περὶ τῶν ἐν Ἀθῶν μονῶν» (σελ. 148—344) ἐξιστοροῦνται συντομώτατα τὰ κατὰ τάξιν, κατὰ χωρίζομένων ἀκερσίαν 44 τὸν ἀριθμὸν ἐκδιδομένων τε καὶ μὴ πατριαρχικῶν σιγίλλων, συνοδικῶν ἐπιστολῶν καὶ ἀποφάσεων διοικητικῶν τε καὶ δικαστικῶν, καὶ ἄλλων ποικίλης φύσεως ἐγγράφων διευκρινιζόντων τὰ κατὰ τὸ πολίτευμα τὸ κρατοῦν ἑκπαλαί ἐν Ἀθῶν.

Δωρεὰν ἐγγράφων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν καὶ πλουτισμόν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπείου οὐδεμίαν, ἀτυχῶς, ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν κατὰ τὸ ἔτος 1903, καίπερ πλείστοι ὅσοι κληρικοί τε καὶ λαϊκοὶ ὑπάρχουσιν, οἵτινες ἠδύναντο καὶ καθήκον ἔχουσι νὰ συντελέσωσιν εἰς τοῦτο.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ ζητήματος παρ' ἡμῖν λόγος πανηγυρικός ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὑπὸ Δ. Η. Οἰκονομίδου καθηγητοῦ ἐν αὐτῇ. Ἐν Ἀθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1903.

Ἡ διατριβὴ δεικνύει ὅτι ὁ καθηγητὴς καὶ διδάκτωρ κ. Οἰκονομίδης βαθείας ἐρεῦνας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν περιπετειῶν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς ποιούμενος, καὶ τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα ὑπ' ὅσων ἔχων. ἂ καὶ πρὸ τριακοντατεσσάρων ἐτῶν ὁ κ. Κ. Ν. Σάθας συνώψισεν, ἔστιν ὁ μόνος παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γλωσσικῇ προβλήματι εἰδικότητα κτησάμενος. Ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Οἰκονομίδου ἔστι κτῆμα κάλλιστον πάσης ἀξίας λόγου βιβλιοθήκης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΝΕΥΣΕΙ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΙΩΑΚΕΙΜ Γ' ΤΟΥ ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεύχος, περιέχον 7 συγγραφέων ἔργα, ἱστορικά, ἀγιολογικά, καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου. — Τιμὴ τοῦ τόμου 23 φράγκα, ἐκάστου δὲ τεύχους 3. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς „Ἐκκλησ. Ἀληθείας“ ἐφημερίου ἐνοριῶν καὶ κωμοπόλεων καὶ δημοδιδασκάλους, τοὺς ἐξοφλήσαντας τὰς πρὸς αὐτὴν συνδρομὰς, τοὺς μοναχοὺς ἐν γένει καὶ τοὺς ἐφημεριοὺς τῶν χωρίων τοὺς μὴ ὄντας συνδρομητὰς τῆς „Ἐκκλ. Ἀληθείας“ γρόσια 48 προκαταβαλλόμενα, ἢ γρ. 6 κατὰ τεύχος. — Διὰ τοὺς σεβ. ἀρχιερεῖς, τὰς ἐνοριακὰς καὶ σταυροπηγικὰς μονὰς, τὰς δημοσίας βιβλιοθήκας, τοὺς προΐσταμένους τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κοινοτήτων 23 φράγκα προκαταβαλλόμενα. — Τὸ Β' καὶ τὸ Γ' τεύχος ἐκδοθήσονται κατὰ τὸν προσηχὲ φεβρουάριον. — Ἡ ἔκπτωσις αὕτη γίνεται χάρις εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Α' καὶ Β' τεύχους ὑποστήριξιν τῶν ἱερῶν βασιλικῶν καὶ πατριαρχικῶν μονῶν τοῦ Βατοπεδίου καὶ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος τοῦ ρωσικοῦ κοινοβίου. — Ἀπευθυντέον

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διὰ τὴν «Νέαν Βιβλιοθήκην».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Βασίλειος Ἰωάννου Ζανόγλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος Ἑλλήν, τέως μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένων μετερχόμενος τὸν λατέρνατζην, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐδοκίας Β. Ζανόγλου, τὸ γένος Ἀναστασίου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Φανάριον), ἐπὶ ἀναίτιφ ἐγκαταλείψει πρὸς διζεύξιν. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέλειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 ἰουλίου 1903

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶτος Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

2

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδούπουλος (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 2623 καὶ χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Οὐρανίας Στ. Φρέγκογλου κατὰ Στυλιανοῦ Φρέγκογλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην, Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκους ὑφιστάμενον γάμον διαλυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλληλοῖς ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Στυλιανῷ Φρέγκογλου ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα (ἀριθ. 360), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, καὶ τῆς δικηγορικῆς ἀμοιβῆς συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθιμερόν.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυῖνουπόλεως Γρηγόριος

1

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδούπουλος (δ. ν.)

Ἵπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 426410